

fat en stor Mængde Udvalg, og at der ikke er stor Sandsynlighed for, at Arbejderne i disse Udvalg ville kunne blive fremmede saaledes, at vi kunne have Haab om at slippe herfra inden en rimelig Tid. Jeg gjør denne Bemærkning, da vist mange af de Sager, som nu gaae til Udvalg, maatte kunne forhandles her i Thinget ligesaavel som i et Udvalg. Jeg formoder, at naar Udvalgene ikke snart komme med deres Betænkninger over Sagerne, saa vil det være vanskeligt at udfylde Tiden her i Thinget paa en saadan Maade, som det vistnok er ønskeligt. Jeg tillader mig denne Bemærkning i det Haab, at hvis den maatte finde det høitærede Things Bifald, vi da maaskee her kunne gjøre en Begyndelse og forsøge i et Udvalg af hele Thinget, om jeg saa maa kalde det, at arbejde videre paa denne Sag.

Bemærkning: Jeg skulde meget stemme med den ærede Rigsdagsmand i de fleste andre Tilfælde, men ikke i dette. Dersom det er vor alvorlige Mening, at denne Lov skal komme frem, maa det vistnok ske igennem et Udvalg. Bringe vi den til anden Behandling med Endringsforslag, stillede umiddelbart af Medlemmerne, er jeg meget bange for, at vi ikke bringe den til at blive Lov. Man vil have hørt, at der ikke er megen Tilbøjelighed til at gaae ind paa denne Lov i det Hele taget, men det kan jo gaae med den som med Gjenstande, der, naar man smager paa dem, have en lidt ilde Smag, men som man dog mulig, efter længe at have smagt paa dem, forsøner sig med.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved Fischers ovenstaaende Forslag vedtoges med 37 Stemmer mod 29. Derved bortfaldt Kjørs Forslag.

Med foreløbig Forbigaaelse af de to næste Nummere paa Dagsordenen, Nedsættelse af tvende Udvalg, gik man derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Forespørgsel af Folkethingetsmanden for Bornholms 1ste Valgkreds (Koføed) til Kirke- og Undervisningsministeren. (Forespørgselen findes i Tidens Sp. 10.)

Koføed: Da det ikke har været mig muligt at stille min Forespørgsel saaledes, at den ved Siden af den fornødne Korthed tillige kunde klart og tydeligt udtrykke, hvad jeg vil sige med den, maa det være mig tilladt med nogle Ord at begrunde den, ligesom nærmere at forklare nogle af dens enkelte Udtryk. Jeg er overbevist om, at Sagens Bigtighed i det Hele er tilstrækkelig til at skaffe mig saavel det høitærede Things, som den høitærede Ministers Opmærksomhed for hvad jeg har at sige, uagtet mine Ord i sig selv ikke kunne have nogen synderlig stor Vægt. Jeg har spurgt, om den høitærede Minister agter at drage Omfarg for, at der snarest muligt i vore høiere Lærestatter kunde i Forbindelse med Undervisningen i Modersmaalet blive givet Veiledning i de øvrige nordiske Sprog og Literaturer. Jeg maa først forklare, hvad jeg mener med „de øvrige nordiske Sprog og Literaturer.“ Jeg føler mig saa meget desto stærkere opfordret hertil, som jeg har lagt Mærke til, at disse Udtryk kunne misforstaaes. Man har nemlig udenfor denne Sal opfattet dem saaledes, som om det ogsaa var Finsk og Grønlandsk, der var Tale om. Dette røber rigtignok enten en særegen Benvillie for de nordiske Sprog eller ogsaa en eiendommelig sproglig Ubidenhed. Men ligemeget, Udtrykket „de nordiske Sprog og Literaturer“ er ikke saa skarpt og bestemt, at det jo nok kan give Anledning til forskellige Opfattelser af, hvad der menes dermed. Jeg mener da, at hvad jeg vilde have, der skulde gives Veiledning til at lære i de høiere Lærestatter, var for det Første **Svensk**, at der meddeelttes i Forbindelse med Undervisningen i Modersmaalet tilstrækkelig Veiledning i svensk Sprog og Literatur. Derom troer jeg, at den høitærede Minister vil være temmelig enig med mig, at det er, som en af vore meget ansete Skolemænd, nemlig Bestyreren for Borgerdybskolen paa Christianshavn, har udtrykt sig i en Artikel i nordisk Universitetsvidenskabskrift om den gjensidige Læren af Svensk og Dansk i danske og svenske Skoler: at det maa anerkjendes, at det nu hører til almindelig Dannelse for Danske at kunne forstaae og læse Svensk, og omvendt for Svenske at kunne forstaae og læse Dansk. Jeg skal der-